



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: nezletilý P. C., narozený X, státní příslušnost X, zastoupený
zákonným zástupcem (otec): O. C., státní příslušnost X, oba
bytem X,
zastoupený: Mgr. Petra Severová, advokátka, se sídlem 5. května
163, 356 01 Sokolov,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 20.5.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2021 č.j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Petře Severové se přiznává
odměna ve výši 8.228,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni
ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet
č. 2501272564/2010, VS: 21028.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 20.5.2021**, předanou k poštovní přepravě dne 21.5.2021 a soudu doručenou dne 24.5.2021 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2021 č.j. X, kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce. Usnesením zdejšího soudu ze dne 10.6.2021 č.j. X byla žalobci ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Petra Severová, se sídlem 5. května 163, 356 01 Sokolov.
3. **V žalobě** a v jejím doplnění ze dne 22.6.2021 žalobce zejména namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s jeho tvrzením, když se dostatečně nevypořádal s okolnostmi, které reálně existují a jsou relevantní k přijetí příslušnosti České republiky (dále jen **ČR**) k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Žalovaný nepostupoval v souladu s článkem 6 odst. 1 Nařízení a rozhodnutím nesledoval nejlepší zájem dítěte. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že na území ČR se dlouhodobě zdržují nejenom otec, matka a další sourozenec nezletilého, ale také širší rodina, tj. prarodiče, teta a bratranec. Otec a všichni ostatní příbuzní podali žádost o mezinárodní ochranu v ČR, o žádosti otce doposud nebylo rozhodnuto. Z výsledku otce a matky žalobce vyplynulo, že je v nejlepším zájmu nezletilého, aby zůstal v ČR se širší rodinou a otcem, byť by matka byla nucena na určitý čas odcestovat mimo území ČR, a to s ohledem na sblížování rodiny a zajištění jeho potřeb. V napadeném rozhodnutí zcela absentuje vypořádání se s hledisky stanovenými v čl. 6 Nařízení ze strany žalovaného. Není tedy zřejmé, z jakého důvodu žalovaný nepovažoval za nejlepší zájem dítěte, aby byla jeho žádost posuzována ČR, když zde probíhá řízení o mezinárodní ochraně otce. A to navíc za situace, kdy probíhá neskončené řízení o žádosti ostatních příbuzných - dosud nebylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem (dále jen **NSS**) o všech kasačních stížnostech. Žalobce dále namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením kapitoly III., čl. 10 ve spojení s článkem 6 odst. 1 citovaného Nařízení, pokud nepřistoupil k určení příslušnosti posuzování žádosti ČR. Otec nezletilého žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu u příslušného úřadu ČR, o níž nebylo v době rozhodování žalovaného pravomocně rozhodnuto. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. **Žalobce společně s žalobou také požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.** Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 13.7.2021 č.j. X.
5. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10.5.2021 č.j. X** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení**), je Polská republika (dále jen **Polsko**). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 6.5.2021 poskytl žalobce prostřednictvím svého zákonného zástupce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a

konkrétně sdělil, že žalobce se narodil dne X na území ČR ve městě X. Disponuje doposud pouze originálem rodného listu vydaného ČR, doklady X doposud nedisponují. Rodina je objednána na schůzku na Velvyslanectví X v ČR, které má proběhnout v měsíci červenci nebo srpnu a má dojít k vystavení cestovních dokladů X pro obě děti P. C. (nar. X) a M. C. (nar. X), obě narozené na území ČR. Zákonný zástupce žalobce dále uvedl, že jeho syn se nepotýká s žádnými zdravotními obtížemi a neužívá pravidelně žádné léky. Dále uvedl, že se rodina nemůže vrátit do Xy (dále jen X) ani na X. Otec (žalobce) je pronásledován v X, a pokud je v nebezpečí otec, nebezpečí platí pro celou rodinu. Žalobce se narodil X mluvící rodině. V X i na X existuje negativní vztah vůči X mluvícím obyvatelům, proto by rodina ráda zůstala v ČR. Byl by problém se zajištěním umístění dítěte do předškolního vzdělávání i zdravotní péče, přičemž obě děti jsou v ČR zdravotně pojištěné a mají zde své ošetřující lékaře.

Dne 6.5.2021 byl se zákonným zástupcem žalobce, tj. otcem, proveden pohovor ohledně nezletilého žalobce a současně poskytl údaje ke své podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy sdělil, že do ČR přicestoval dne 21.11.2018 z X. Po příjezdu do Prahy se následně přemístil do X, kde strávil přibližně tři měsíce. Po třech měsících se odstěhoval do X. Od té doby pobývá nepřetržitě v X. Od 21.11.2018 neopustil území ČR. Vízum ani povolení k pobytu mu nebylo uděleno žádným státem EU. V jiném státě EU doposud nepobýval. V ČR byl ještě po dobu dvou měsíců na počátku roku 2018. O mezinárodní ochranu doposud nežádal. Nepotýká se s žádným zdravotním omezením ani neužívá pravidelně žádné léky. Mluví plynule X a X jazykem. Ve své vlasti se účastnil demonstrací na podporu užívání X jazyka v X. Zákonný zástupce žalobce uvedl, že se v současné době změnila vláda a postavení X jazyka v X. X není možné mluvit ve zdravotnických zařízeních, jsou uzavírány X školy. X jazykem se není možné domluvit v obchodech ani v kostelech. Zákonný zástupce žalobce také obdržel předvolání k výkonu vojenské služby a tím, že na výzvu nereagoval, může čelit po návratu do vlasti trestu. V X prodal dům, rozbili mu okna. Na plot napsali „X mluvící, musíte pryč“. V průběhu pohovoru dále uvedl, že by mu vyhovovalo, pokud by řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě jeho rodiny probíhalo na území ČR. Pokud by to nebylo možné, preferoval by, kdyby manželka Y. V. (nar. X, e.č. X) vycestovala mimo území Schengenského prostoru na období nejméně tři měsíců a následně po návratu do ČR podala novou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Obě děti by v průběhu vycestování zůstaly s ním na území ČR. Zákonný zástupce žalobce dále uvedl, že doposud nepobýval na území ČR. V souvislosti s Polskem neměl v minulosti žádný problém. V červenci roku 2020 s ním bylo zahájeno Policií ČR po silniční kontrole řízení o správním vyhoštění z území ČR z důvodu neoprávněného pobytu na území. V únoru roku 2021 měl na základě rozhodnutí policie opustit území ČR. Dále uvedl, že byl v kontaktu s osobami X státní příslušnosti, které mu slíbily zajistit pobytové oprávnění na území ČR. Když pochopil, že pro něj tyto osoby pobytové oprávnění nezískají, rozhodl se zde požádat o udělení mezinárodní ochrany. Též uvedl, že si v současné době uvědomuje, že se rozhodl založit svoji rodinu v průběhu svého neoprávněného pobytu na území ČR. Oproti vyjádření své partnerky Y. V. v předešlém řízení o udělení mezinárodní ochrany zákonný zástupce žalobce neopouštěl pravidelně území ČR v souladu s pravidly bezvízového styku mezi ČR a X. V průběhu svého pobytu si obstarával prostředky k životu prodejem aut na území X, k podnikání nebyl na území ČR registrován. Důvodem, pro který nechce vycestovat na území Polska, je možnost ubytování, kterým disponuje na území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Žalovaný dále konstatoval, že matka žalobce Y. V. a sestra žalobce M. C. (nar. X, e.č. X), podaly žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 7.7.2020. Tyto žádosti byly dne 10.7.2020 rozhodnutím č.j. X, které nabylo právní moci dne 30.7.2020, shledány nepřístupnými podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a z tohoto důvodu byly žádosti dle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveny. Proti rozhodnutí se výše jmenované v zákonné lhůtě neodvolaly. V jejich případě je odpovědným členským státem příslušným k posouzení podaných žádostí o mezinárodní ochranu podle Nařízení Polsko. Lhůta k realizaci transferu na území Polska byla dle čl. 29 odst. 2 Nařízení vymezena správním orgánem do dne 30.1.2022, tedy 18 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí č.j. X. Výše jmenované přerušily se správním orgánem po vydání rozhodnutí č.j. X kontakt. S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 14.4.2021 Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR na základě čl. 2 odst. 3 Nařízení, který je aplikovatelný v případě dětí žadatelů o udělení mezinárodní ochrany narozených na území členských států. Dne 28.4.2021 obdržel správní orgán informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Správní orgán se dále zabýval skutečností, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10.8.2020. Mimo jiné správní orgán dále uvedl, že Polsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopno zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Dle přesvědčení správního orgánu nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Závěrem žalovaný uvedl, že přemístění bude v souvislosti s epidemií COVID-19 provedeno v okamžiku, kdy to bude z hlediska aktuální epidemiologické situace možné a jakmile oba státy vysloví s přemístěním souhlas. Správní orgán v tomto smyslu vede s ostatními členskými státy dialog a sleduje aktuální hygienická opatření. Samotné přemístění bude provedeno za splnění platných hygienických opatření. Následně žalovaný konstatoval, že dle čl. 18 Nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto Nařízení povinen převzít žalobce, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný shledal naplnění podmínek v § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce shledal nepřípustnou a vzhledem k tomu správní řízení o této žádosti v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 13.7.2021** mimo jiné uvedl, že v napadeném rozhodnutí se především zabýval otázkou, zda je ČR příslušná k posouzení žádosti nezl. žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou otec O. C., jako zákonný zástupce, podal dne 13.4.2021. Věcné posouzení žádosti provede Polsko, které svou příslušnost uznalo dne 28.4.2021 v souladu s čl. 3 Nařízení. Nicméně je třeba uvést, že za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl otec nezl. žalobce skutečnost, že je pronásledován v X a pokud on je v nebezpečí, platí to i pro jeho rodinu. V X i na X existuje negativní vztah k S mluvícím obyvatelům a byl by problém se zajištěním umístění nezl. žalobce do

předškolního zařízení i zajištění jeho zdravotní péče. Při pohovoru k předmětné žádosti dne 6.5.2021 otec nezl. žalobce ještě uvedl, že si je vědom odpovědnosti Polska za žádosti o mezinárodní ochranu v případě své partnerky Y. V. i její dcery M. V., nyní C., nar. X, a že si není vědom překážek, pro které by nezl. žalobce nemohl odcestovat do Polska a tam pokračovat v řízení o žádostech ve věci mezinárodní ochrany. Nicméně by byl rád, kdyby jeho syn i ostatní rodina zůstali v ČR, kde žije jeho širší rodina (prarodiče, sestra zákonného zástupce žalobce a její syn). Správní orgán nespatriřil v případě rodiny nezl. žalobce zásadní překážku, pro kterou by nemohli dosavadní způsob života realizovat i v Polsku, které je navíc příslušné k jejich žádostem o mezinárodní ochranu a kam je otci nezl. žalobce umožněn stejný přístup díky bezvízovému styku. Matka nezl. žalobce podala jménem svým a nezl. dcery dne 7.7.2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Obě žádosti byly dne 30.7.2020 rozhodnutím č.j. X shledány nepřístupnými podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Proti rozhodnutí nebylo podáno odvolání a odpovědným členským státem příslušným k posouzení daných žádosti se tak stalo Polsko. Lhůta k realizaci transferu na území Polska byla podle čl. 29 odst. 2 Nařízení vymezena správním orgánem do dne 30.1.2022, tedy 18 měsíců od nabytí právní moci daného rozhodnutí. Správní orgán řádně a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysvětlil, proč je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušné Polsko. Z cestovního dokladu X č. FK957384 bylo totiž zřejmé, že matka nezl. žalobce byla držitelkou platného dlouhodobého víza vydaného Polskem dne 19.11.2018 v X s dobou platnosti ode dne 19.11.2018 do 8.5.2019, s 171 dny pobytu a vícenásobným vstupem. V případě Y. V. je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení, stejně tak i v případě její nezletilé dcery, neboť situace nezletilé je neoddělitelná od situace rodiče v souladu s čl. 20 odst. 3 Nařízení. Uvedený závěr je tak plně v souladu se zájmy obou nezl. dětí podle namítaného čl. 6 Nařízení. Při posuzování nejlepšího zájmu dítěte členské státy navzájem úzce spolupracují a zejména berou v úvahu možnost sloučení rodiny tak, jak by to bylo v případě nezl. žalobce. Matka nezl. žalobce uvedla v protokolu o doplňujícím pohovoru dne 9.6.2020, že nespatriřuje své důvody pro udělení mezinárodní ochrany za zcela opodstatněné, jejím hlavním motivem k přistěhování se do ČR je zajištění lepší budoucnosti pro svou rodinu a své dvě nezl. děti. Nástrojem k realizaci takového záměru je ovšem zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb., proto správní orgán neshledal relevantní důvody, pro které by měl přistoupit k aplikaci čl. 17 Nařízení. Žalovaný konstatoval, že rodiče nezl. žalobce si museli být vědomi toho, jaké nastanou právní důsledky spojené s nedostatkem pobytového oprávnění na území cizího státu. Podle názoru správního orgánu není rozhodné, ve které zemi bude otec nezl. žalobce a partner jeho matky nadále pobývat nelegálně. Může odjet spolu se svým synem a dcerou do Polska, na nelegálnosti jeho pobytového statusu se nic nezmění. Rozhodnutím správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany matky a sestry nezl. žalobce totiž povinnost vycestovat z území ČR uložena nebyla, naopak budou předány do Polska za účelem posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Pro doplnění správní orgán ještě uvedl, že rodina je objednána na schůzku na Velvyslanectví X v ČR, která se má uskutečnit v měsíci červenci nebo srpnu letošního roku, kde by mělo dojít k vystavení X cestovních dokladů pro nezl. žalobce a jeho sestru. Právní zástupkyně žalobce nevyjádřila žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polsku. Ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, které by požadovalo, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polska. Správní orgán rozhodující ve věci tedy konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10 odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou otcem nezl. žalobce na území ČR shledal nepřipustnou. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

7. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10.5.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 13.7.2021 odpovídají obsahu spisu. Dle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 10.5.2021 žalobci (zákonnému zástupci) předáno dne 10.5.2021.
8. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
10. Dle **§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu** je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
11. Podle **§ 25 písm. i) zákona o azylu** se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
12. Dle **čl. 3 odst. 1 Nařízení** členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III Nařízení.
13. Dle **čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce Nařízení** pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
14. Podle **čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení** není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský

stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

15. Žalobní námitky obsažené v žalobě směřovaly převážně k tomu, že žalovaný nepostupoval v souladu s čl. 6 odst. 1 Nařízení a současně s čl. 10 Nařízení, když nepřistoupil k určení příslušnosti posuzování žádosti ČR.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 6.5.2021 poskytl nezletilý žalobce prostřednictvím svého zákonného zástupce (otce) údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, kdy konkrétně sdělil, že žalobce se narodil dne X na území ČR v X, doposud disponuje pouze originálem rodného listu vydaného ČR, doklady X dosud nemá. Rodina je objednána na schůzku na Velvyslanectví X v ČR, které má proběhnout v měsíci červenci nebo srpnu, kde má dojít k vystavení cestovních dokladů X pro obě děti. Matka žalobce Y. V. a sestra žalobce M. C. podaly žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 7.7.2019. Tyto žádosti byly dne 10.7.2020 shledány nepřístupnými podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a z tohoto důvodu byly žádosti dle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveny. Proti rozhodnutí se výše jmenované v zákonné lhůtě neodvolaly. V jejich případě je odpovědným členským státem příslušným k posouzení podaných žádostí o mezinárodní ochranu podle Nařízení Polsko. Lhůta k realizaci transferu na území Polska byla dle čl. 29 odst. 2 Nařízení vymezena správním orgánem do dne 30.1.2022, tedy 18 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Výše jmenované přerušily se správním orgánem po vydání předmětného rozhodnutí kontakt. V případě žádostí o mezinárodní ochranu ostatních rodinných příslušníků žalobce, kteří pobývají na území ČR, tak jeho teta M. C. podala dne 7.7.2020 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla dne 2.10.2020 zastavena podle § 25 odst. i. zákona o azylu. Proti rozhodnutí byla dne 8.10.2020 podána žaloba u Krajského soudu v Plzni, který dne 30.11.2020 nepřiznal žalobě odkladný účinek a dne 26.3.2021 žalobu zamítl. Prarodiče žalobce O. C. a O. C. podali své první žádosti o mezinárodní ochranu dne 9.7.2020, dne 11.8. 2020 správní orgán žádosti zamítnul podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodné. Dne 15.9.2020 byla doručena Krajskému soudu v Plzni žaloba proti těmto rozhodnutím, kterou soud rozsudkem dne 26.3.2021 zamítl. Výše uvedení nejsou součástí jeho vlastní nukleární rodiny ani rodinnými příslušníky vymezenými v Nařízení v čl. 2 odst. g. Současně je vhodné upozornit na to, že otec žalobce pobýval po uplynutí 90 dní od počátku svého pobytu na území ČR, tedy od měsíce listopadu roku 2018 neoprávněně a jak sám uvedl, nepokusil se žádnou úřední cestou o získání pobytového oprávnění. V protokolu o pohovoru k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6.5.2021 uvedl, že nebude souhlasit s odesláním žádosti o uznání odpovědnosti Polska i pro jeho žádost o mezinárodní ochranu podle čl. 17 odst. 2. Nařízení na základě jeho rodinných vazeb. V daném případě soud nespatřuje v případě rodiny nezletilého žalobce zásadní překážkou, pro kterou by nemohli dosavadní způsob života realizovat i v Polsku, která je navíc příslušná k jejich žádostem o mezinárodní ochranu a kam je otci žalobce umožněn stejný přístup díky bezvízovému styku. Navíc napadené rozhodnutí nezakládá povinnost žalobce vycestovat z ČR dlouhodobě a neznemožňuje styk žalobce s jeho otcem ani po dobu, kdy bude s žalobcem vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku. Jelikož v případě matky žalobce bylo aplikováno kritérium dané článkem 12 Nařízení, stejně tak i v případě její nezletilé dcery, bylo na místě toto kritérium aplikovat v případě nezletilého syna, tj. žalobce, neboť situace

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

nezletilého je neoddělitelná od situace rodiče v souladu s čl. 20 odst. 3 Nařízení. Uvedený závěr je tak plně v souladu se zájmy obou nezletilých dětí podle namítaného čl. 6 Nařízení. Při posuzování nejlepšího zájmu dítěte členské státy navzájem úzce spolupracují a zejména berou v úvahu možnost sloučení rodiny, tak jak by to bylo v případě nezletilého žalobce.

17. Soud dále uvádí, že z judikatury NSS plyne, že evropský azylový systém je vystavěn na základě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovedil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.
18. Soud má za to, že žalovaný v rozhodnutí dostatečně zkoumal podmínky azylového řízení v Polsku a zabýval se tím, zda v případě Polska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Závěry žalovaného jsou uvedeny na str. 4-5 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na rozhodnutí žalovaného odkazuje. Je třeba zdůraznit, že Polsko je právoplatným členem EU, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, Polsko rovněž ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Polsko je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují žádné důkazy, že by v Polsku docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv EU. Posouzení žádosti žalobce v Polsku nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé. Žádná z evropských soudních institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínkách.
19. Soud na závěr uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR, přičemž vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Polsko (viz bod 17). Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné a v souladu se zákonem.

20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**) a soud žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
22. Žalobci byla pravomocným usnesením ze dne 10.6.2021 č.j. 60 Az 25/2021-17 ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Petra Severová; v takovém případě platí odměnu za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Proto byla ustanovené zástupkyni přiznána odměna za zastupování v souladu s jí uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 20.8.2021, která je tvořena dvěma úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby) a dvěma paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále ustanovené zástupkyni náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena Mgr. Severové na účet č. 2501272564/2010, VS 21028, z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 20. srpna 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.